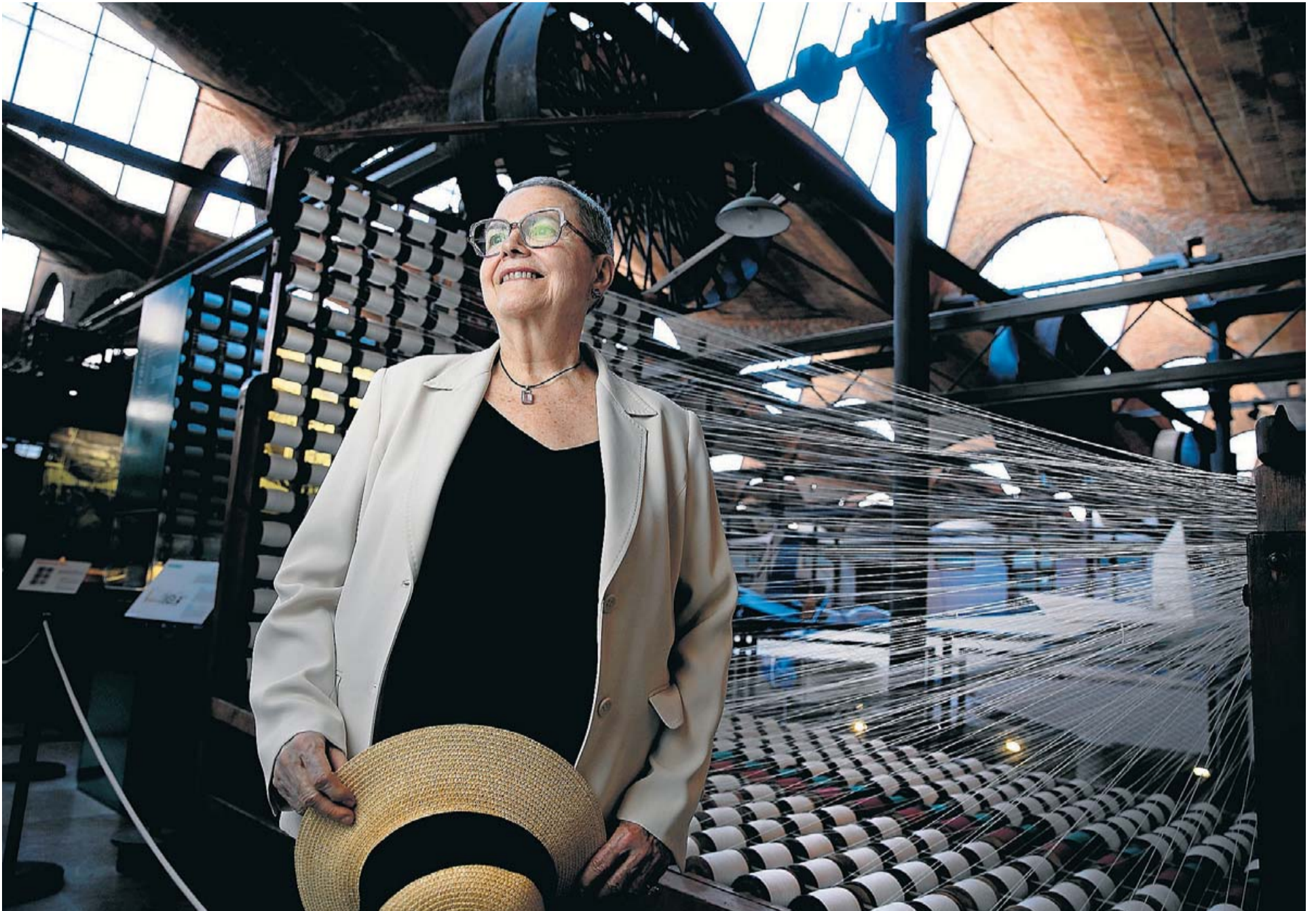

“Tot i que el 31 d’octubre del 2002 va ser el meu últim dia a la feina, encara no m’he jubilat”

SÍLVIA ALCÁNTARA (80 ANYS)

“No havia pensat mai a ser escriptora”

A Sílvia Alcántara li agradava molt el teatre. En l’adolescència, somniava en ser actriu. Per això se’n va anar a l’institut del Teatre de Terrassa. Va acabar, però, treballant en una oficina a Terrassa, després va obrir una botiga de comestibles i va estar uns anys a l’oficina d’informació de l’Ateneu Barcelonès. Des de fa 15 anys, recorre el país amb la seva novel·la *Olor de colònia* (Edicions de 1984), de la qual s’han venut més de 60.000 exemplars.

Alcántara, que va créixer a la colònia tèxtil Vidal, al Berguedà, va beure dels seus records a l’hora d’escriure aquest relat, publicat quan tenia 65 anys i dotat d’un “parlar natural, sense estridències i on s’explica en detall l’atmosfera de les situacions”, tal com descriu la mateixa autora. Després d’aquesta obra, que mostra la vida d’una colònia tèxtil al Berguedà i les relacions socials enverinades i dèspo-

tes que s’hi donen als anys 50 –i de la qual fins i tot se’n va fer una sèrie a televisió–, n’han vingut quatre més. L’última, *Cèlia Palau* (Edicions de 1984), personatge que rescata, precisament, d’*Olor de colònia*. “No havia pensat mai a ser escriptora”, confessa Alcántara, als 80 anys. “Tot i que el 31 d’octubre del 2002 va ser el meu últim dia a la feina, encara no m’he jubilat”, admet.

A part d’escriure, imparteix des de fa anys classes a més de 60 alumnes adults a Terrassa. “Els ensenyo iniciació a l’escriptura literària. Venen i aprenen. És una meravella. El que tenen a dins ho transformen en literatura. Jo dono, però també rebo molt. Ells són els meus mestres”, afirma aquesta escriptora, que pensant-se que tindria temps durant la jubilació s’havia comprat un fil perlé per fer una vànova de ganxet i encara l’ha de començar. Per a ella “escriure és vida”, i

diu que l’escriptura l’ha “salvat”. “Perquè em venen ganas de viure i fer coses. Una sensació que es va multiplicant i s’encomana. La gent que ve i t’escolta també surt amb més energia”, diu Alcántara, creadora de l’associació Un Munt de Mots, que un dia al mes es reuneix per escriure, parlar i corregir textos. “Tinc la sensació que m’he reinventat”, comenta aquesta escriptora, a qui se li va despertar la “vena creadora” a la dècada dels anys 80, quan va aprendre català al Consorci per a la Normalització Lingüística.

A les tardes, mira de descansar. Llegeix i camina cada dia als vespres. “Faci sol, ploigui o nevi. M’ajuda a dormir millor, i caminant veig les coses més clares i m’arriba la solució a algun problema que durant el dia no he pogut resoldre”, apunta. Des de fa temps, no se separa mai de la seva llibreta de colors, on va prenent notes i, a partir de la qual, planeja noves històries.